

# שמאי פרק ראשון נדה

ועשאוהו כדא. שאקורה לבעלה עד שתשתה: מטה צרשום הרבים  
ועשוהו. אין רשות הרבים מקום סמירה: רגלים לדבר. סימן טובמאה  
שהי קינא לה ונסתרה. המרה בה אל תמסרי עמו ונסתרה:  
מאי רגלים לדבר אינא. ליהוי ספר מהודם לכו דילמא השתא הוא

דלדחער וס"מ דקסער ר' שמעון זשאר  
ספק טומאה דעלמא נמי זרה"י חולין  
דדהא אין רגלים לדבר: ואינינא  
אי מסוטה גמרי רבנן הוה  
למימר זרה"ר טהור אלף לאו  
מסוטה מניין למגמר דחלת טומאה  
איניקס לקוטה סוף טומאה לא איניקס  
סוף מאי טעמא דרבי שמעון  
דמטוה זרה"ר: גמר סוף טומאה.

דהיינו טבילה מתחלת מגע הטומאה:  
ומאי שנא ממזבוי. לשמאי פריך:

**מטמא למפרע.** כל טהרות שנעש  
בבבבב: עד שיאמר. עליו אדם באותו  
היום ודקתי ושוב אינו מטמא מאותו  
היום ולמפרע אבל עד אותו יום הוא  
מטמא: או עד שעה הכיבוד. אבל  
טהרה קודם כיבוד טהורין דהוקת  
ישראל בדוקין מבואותיהן בשעת  
כיבודיהן ואי הוה בהאיא שעתא הוה  
מישטכח אבל טהרות דלאחר כיבוד  
טמאות מספק שמא לאחר כיבוד מיד  
נפכל: **מרגש.** שט"ר בלע"ו. כלומר  
יודעת בעצמה כשיזא דם ממנה והא  
מזלג ארגשה מאתמול ודאי שפא  
בבבבב עד נפך: **והא איכא שוטא.**  
שאניה מצינה להרגש: **לאפוקי מדרי'**  
**אליעזר.** בבבבב' היא להמן (דף ק"ג):

והוא איכא כסמים. הרואה כסם דקיימא  
 לן לקמן (דף נז.) מטמאה למפרע עד  
 שחמור בדקתי חלוק זה ולא היה בו  
 ככסם או עד שעת כבוס ולא אמרינן  
 אי נפיק מגופה הוה מרגש: לימא  
 סגן כסמים דלא כשמיא. דכיון דלמור  
 מאשה מרגש אמאי טמאה לימא דלמור  
 מגופה הוה הוילי ולא ארגשה: לפפור

וְלֹא נִתְעַסְקָה. דְּנִימָא מִדֵּם נְפוּר הוּא  
הֵם תּוֹלֵה כָּל דְּבַר שְׂהִיא  
לְתוֹלָה בְּפ' הִרְוָה כְּתִם (נִקְמוּ)  
מִשְׁמַשׁ בְּזוּךְ. מִמְלָה אִשָּׁה  
מִקּוֹם מוֹרִין שְׂאֻזֵּא אֵת הַזֶּרַע  
וְאִיהִי נוֹטְלוֹת מִשָּׁם אֵלֶּה  
נִשִּׁים מִשְׁמָשׁוֹת בְּזוּךְ קִטְנָה  
הִדָּם. ג' נִשִּׁים מִשְׁמָשׁוֹת בְּזוּךְ קִטְנָה  
וּמִנִּיקָה: מִזִּין כּוּיָן. וְשֵׁ  
לְנָת: כּוּיָן. דְּשִׁי"ט  
זִין הֵי לִישְׁנִי. אִשָּׁה מִרְגַּשָׁת  
הוּא אִתִּי: אִשָּׁה מִרְגַּשָׁת  
עַל חֻזְקָהּ  
לִישְׁנָה. הָעֵמֶד אִשָּׁה

לֹא־כִי  
בֵּית הָרָחֵם לֹא מוֹקְמִי דָם  
מִדֶּה שְׂמָאִי בְּמִשְׁמֶשֶׁת  
בְּיוֹזֵי וּמִדֶּה רִבָּא רְמוּד דָּם

## מסורת הש"ס

[illegible]

## גליון הש"ס

תוס' ד"ה גמר וכו' וי"ל דגמר  
בגוף התחלת שומאה וכו' בגוף  
ההיא התינוק וכו'. ואלי העני  
ודעת לא זכיתי לעמוד בקוד  
בצומיני דאטו ההיא ממני  
עיסקה מפורש בקרא הוא  
גקשה גס עלה היכי ילפינן  
מתחלת שומאה היכי דש לא  
חזק טהרה:

לעזי רע"י

שננט"ר [שינטי"ר]. לחוש,  
הרגיש. דשריי"ט  
ריטריי"ט]. מתכוון (או  
מכוון).

תוס' הרא"ש

[illegible]

ומכאן תקשי ליה ה"ל ספק טומאה ברשות היחיד ויבא [לדא] ספק טומאה דהא ספק טומא בדרכותא אבל אי אמרינן תולין הוא וי"ל לדלועל כל ספק טומאה ברשות היחיד ותריווין קרבן טומאה משום דל יליפין מוטעא אלבי דרבי איפשיט ליהות כל כנון הא כלל קרן דרשמינו כתיב ודאז מהו לר' יליפין מוטעא לחשבישני שתיין

דבר קרבן טומאה אלבי גמרי מוטעא לאפקוריהו ומחתייהו ספק טמאיה הוי. וא"ת א"כ מהו וכל אחד יבא קרבן טהרה הא אי אפשר ליהות ששניהם טהורין וכי הא גזא א"כ ותריווין ויהיבין קרבן טומאה ומהטעם קרבן טומאה תהייבין אלבי מוטעא ליפין מוטעא וטהרה טהרה דכאמרי' בשעתיה' כ' אמרינן העני דבר על זכותו כנון נגע ספק אל

۴

(ח) גמ' ואיבעית אימא היינו  
טעמיה: (ז) תוס' ד"ה ושניהם  
יכו' כדפרישית לעיל. נ"צ דז"ה  
הלל: (ג) ד"ה גמר וכו' דפרק  
במרא דקידושין. נ"צ דז"ה פ'  
ע"ש תוס' דז"ה סמוך  
מיעוטא:

תום' הרא"ש (המשך)

גנוצו אלמא מכח חזקה מחוררין  
 דאדרי' בפ"ק דחוררין  
 וספק טומאה ברשות הרבים  
 והלכתא גמירי לה מסוטה  
 ולייני הכיז דהוי חזקא פלגא  
 ולייני חזקא טהרה י"ז והייא  
 וסיפרי' סוהי דהם י"ז תינוק  
 שנושאם בצד העיסה דאמרינן  
 כד תנוקות מנעוטין מיעוט  
 ואין מטפחין ועיסה זו בחזקת  
 חזקת עומדת סמוך מיעוטא  
 ולייני חזקת ויתעיל ליה ורבא.  
 חזקת חזקת גונא חזקת ליה פלגא  
 חזקת חזקת ברית דריבמות  
 ולייני חזקת פקח חזקת חזקת  
 חזקת חזקת חזקת חזקת חזקת  
 חזקת חזקת חזקת חזקת חזקת

היה"ל מומאה ודאי הכי  
לדבר שהרי קינא לה  
לם לדבר איכא ואי  
א דרבי שמעון גמר  
מומאה מה תחלת  
לא נגע ברה"ר טהור  
טבל ספק לא טבל  
השתא התם גברא  
קא לא מחתינן ליה  
בחוזה מומאה קאי  
ממומאתו ומאי שנא  
מומאצא במבוי מטמא  
קתי את המבוי הוזה  
שעת הכיבוד התם

מימא דשפיר קאמרי רבנן  
דהם איכל חזקת טהרה \* וי"ל דגמר  
מתחלת מומאה היכא דליכא חזקת  
טהרה כגון ההיא דתנוק דפ' גברא  
דקדושין (א) (דף קסג) דליכא רוב  
מיעוקים מטפחין כנגד חזקת העיסה  
ואילו רוב גמור והוי פלגא כנגד  
החזקה ואילו היה זה דעת לישראל  
מן התורה היה דבר"י טמא גמור  
וזכר"י טהור גמור דגמרינן מסוטה  
ורבנן הם איכל חזקת טהרה פ"י  
כנגד רוב טיפוח והוי ספק וגמרי  
מסוטה לטהר דבר"י אכל היה גברא  
בחזקת טומאה והוי תרתי לריעותא  
והוי ודאי: **השרץ** שנמצא  
במבוי לשחלי פירי דמטהר לגמרי:

וְגוֹפִיָּה וּשְׂרָצִים דָּאֵתוּ  
וְאֵל דְּמִי וְאֵב"א הֵיִינוּ  
וְאֵשָׁה מְרֻגֶשֶׁת בְּעֵצְמָה  
וְיִרְגָלִים הִיא וְלִשְׁמַאי  
אֲנֹכּה צִעְרָה מִיתְעַרָּא  
מִי רְגָלִים וְהָאִיכָא  
וְזוּמָה הָאֵל כָּל הַנְּשִׁים  
וְלִיתֵינִי נָשִׁים לְאַפּוּקִי  
וְלִיעֵזֵר <sup>א</sup> אַרְבַּע נָשִׁים  
שִׁים וְהָאִיכָא כְּתוּבִים  
כְּשִׁמְאִי אָמַר אֲבִי  
טַב בְּצַפּוּר לֹא נִתְעַסְקָה  
בְּבֵרָה הָאִי דִם מוֹהִיכָא  
הֵיִינוּ טַעְמִיָּה דְּשִׁמְאִי  
עִיקְרָא הוּא אֲתִי וְהַלֵּל  
מִדּוּהוּ וּשְׁמַאי כּוּתְלִי  
אֵל לְמִימַר אָמַר אֲבִי  
אֲנֹכּה זֵעָה מְכּוּיָן  
וְלִשְׁנֵי לְהֵאָדָּךְ לִישְׁנָא  
אִיכָא

ומיהר לפי זה ולא ח"ש"ה הוא דחולמך  
לחלום ענין סייג דהדריכך דיון  
לשון טעמה דאם ח"ש"ה הוא  
דס' כ"ו ח"ה הוא חלום סייג ושטח  
טעמה דהרשעה ח"ש"ה אף בשטח  
חלומיך גמיליך

כסבורה הרגשת שמש הוא ואמאי מטהרין למפרע אלא שמאי אית איני חוששת בהרגשת מי רגלים: **מורה** שמאי בשומה. ואם ורואה לעסוק בקדשים ואותו אדם יש בו דעת לישראל:

היה אף בקדשים היה לנו לטהר כחמים אפי' מכאן ולהבא דאית' (דף ה.) גבי מניוקת שלא הגיע זמנה לרשות אפילו קיינין שלה להלל לא קשה כיון דאיתו ברור לו טעמא דהרגשה פילו לחולין דרגלים לדבר הוא דמוספה אתי אפילו מפרע:

[illegible]